

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

juuli 2026 nr 129

SÕNA

Jeesus ütleb: Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule!
Mk 16,15

MÕTE

Juulikuu juhtsalmsis saadab Jeesus oma õpilased välja, et kuulutada rõõmusõnumit päästest ka kõigile teistele. See, mille nad ise on kätte saanud, see on mõeldud jagamiseks. Aga "kogu loodule"? Siin paistab midagi salapärast. Kõik, terve loodus, Jumala loodud maailm, ootab uueks saamist. Kuid juba nüüd on sellega algust tehtud ja tehakse edasi.

PALVE

Täname Sind, Looja, Sinu imelise loomingu eest ja ootame koos kõige Sinu looduga uueks saamist Sinu Poja, Jeesuse Kristuse läbi. Aamen

Peeterpaulipäev ehk suvine peetripäev, mida enamasti tähistatakse 29 juunil, tähistab tähtsat osa eesti rahvakalendri pärimuses, sest sellel päeval on väga tugev kristlik taust. Nii Peetrus kui Paulus olid apostlid, Jeesuse ustavad järelkäijad ja mitte ainult. Nad ka jätkasid tema õpetuse edasiandmist. 29. juuni tähistab mõlema, nii Peetruse, kui Pauluse märtrisurma mälestuspäeva. Kes Piibliga rohkem tuttav, teab, et Peetrus, Siimeoni poeg, oli Jeesuse tulisem jünger. Paulusest, kes kohtus Jeesusega Damaskuse teel ja nägi nägemust, sai tema õpetuse veendunum edasikandja. Sellest kõigest jutustavad Apostlite tegude raamatu esimesed peatükid.

Rahvakalendri pärimuse järgi oli 29 juunil töötegmine rangelt keelatud. Selleks päevaks küpsetas perenaine tavaliselt tumedast odrajahust ümmarguse leiva, mille taignasse lisati hapupiima (haputaigna kakk). Käidi üksteisel külas ja lauldi armsaid kirikulaule.

Hapupiimakakk võeti külakostiks kaasa. Eriti levinud oli peetripäeva tähistamine Lõuna- ja Kagu-Eestis. Käidi omaste haudadel ja joodi "peetripuna" ehk vaarikamahla tervete jõhvikatega. Neidudele toovat see jook puna põskedele.

Peeterpaulipäev
- 29. juuni

Jumalateenistused toimuvad kirikus iga kuu 2. ja 4. pühapäeval algusega kl 11. Tere tulemast!

Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!

KARIN-KRISTEL HANSSON. VANAVABRIKU LUGEMISKLUBI

PILK AJALUKKU

TUTTVUS

Ettevalmistused esimeseks klubiõhtuks said tehtud üsna ruttu ning kauaoodatud neljapäev jõudiski kätte.

Sel hommikul praadis Ploompuu neile neli muna krõbedate peekoniviiludega ja kui nad siis Astridiga isukalt sööma asusid, küsis onu äkki:

“Aga armas vennatütär, kuidas sa üldse selle lugemisklubi mõtte peale tulid ja veel siin Nõgesnõmmel?”

Astrid silmitses kahvlit oma käes:

“Kas me sellest juba mitte ei rääkinud, onu? Tegelikult huvitab, mind väga, kes täna õhtul kohale tulevad? On nad noored, vanad, keskealsed? Kui mõni raamat kedagi kohaletulnutest juba kasvõi veidikenegi kõnetab, on üritus igaljuhul korda läinud.”

“Astrid, las ma nüüd pidurdan natuke su elevust. Kui kohale tuleb seitse inimest ehk ka kaks, peame me selle tunni kuidagi siiski ära täitma. See tähendab, millegagi.”

Ootamatult kõlas koputus välisuksele ja Ploompuu läks avama. Kõõki naases ta meelekohalt kergelt hallinevate juustega härraga, kes kandis pisut põlvedest kottis ülikonda ja kaabut.

“Astrid, ole hea, saa tuttavaks, see on Helmut Tungal. Nüüd juba pensionil aga siiski kooliõpetaja,” ütles Ploompuu.

“Tere,” ütles Astrid.

“Tere, noor preili!” vastas härra Tungal.

Veidi kohmetult jätkas vanahärra: “Õigupoolest oli mul teie juurde asja, härra kirikuõpetaja. Lugesin just bussijaama seinalt kuulutust ja tahtsin selle tänase õhtu ürituse kohta teilt täpsemini järele pärida.

“Mis siis ikka. Räägime siin samas. Ausalt öeldes mu vennatütär Astrid selle mõtte algataja oli ja mõned mõtted on meil juba isegi raamatu osas tekkinud.”

“Ah nii? Kas noor preili siis juba nii tragi ja kogenud on? Sest vaadake, meie siin Nõgesnõmmel oleme ikka oma kogudusega püüdnud kokku hoida ja mina, kui meie vanim koguduseliige, mõtlen kas nüüd selline üritus ikka kabelisse või pastoraati, sobib või nii?”

“Miks ei peaks sobima? Kaks aastat tagasi, käis mul endalgi töttöeldel see mõte korraks peast läbi, et võiks meie agarad lugejad kord nädalas kokku kutsuda ja kuulata ühiselt loetust mõtteid. Aga alati tulid muud tegemised vahele. Tead sa ju isegi Helmut, et maainimesel on alati need kõige kiiremad ajad. Ei maal teata, mis on igavus.”

“Ei, noh, kus sa sellega! Näed nüüd, käisin täna isegi postkastist vallalehte võtmas ja seal ka teie ürituse kutse kenasti üleval. Ma siis mõtlesin, et tulen õige ja küsin ise järgi, et kas ikka õhtul toimub või nii?”

“Toimub. Helmut. Toimub. Küllap saame näha, kuidas meil esimene kohtumine läheb. Eks, armas Astrid? Astrid, Astrid, kus sa oled?”

Aga Astrid oli nende vestluse ajal juba oma tuppä lipsanud.

Ploompuu kehtitas õlgu: “Noored. Näed, tuli esmaspäeval. Enda jutu järgi koolivaheaaega veetma.”

Helmut Tungal hakkas aga end selg ees ukse poole nihutama:

“Ega siis midagi, õpetajahärra. Õhtul siis näeme. Usun, et saan tulla küll.”

Ja vana füüsikaõpetaja kadus kiiresti ukse taha. Veel trepil tümpsuvaid ja eemalduvaid samme kuuldes Ploompuu muigas tahtmatult. Need pensionärid on omamoodi armsadki, mõtles ta. Ja kui palju elukogemust neil veel on ja lugusid, mida tulevastele põlvedele rääkida. Ainuüksi Tungla

enda mälestusteski koolis saaks ju omaette klubiõhtu teha. Astrid pistis samal ajal oma toa uksest pea välja ja küsis sosinal:

“Onu?”

“Mhmm?”

“Kas ta lahkus?”

“Jah.”

“Olen õhtu osas väga põnevil.”

“Miks siis?”

“Sest õpetaja Tungal lubas ka tulla. Kuid onu, kas ta ei ole natuke kuidas nüüd öelda, liiga tõsine inimene? Tuli siia ainult sellepärast, et küsida, kas lugemisklubi tõesti toimub. Kummaline. Kas Nõgesnõmmel elavad õpetajad on kõik sellised?”

“Millised siis?”

“Sellised väga tõsiste nägudega kogu aeg. Nagu hakkaksid matustele minema. Või et neil siis valutab kõht.”

“Heldke, Astrid, kus sa nüüd selle peale tulid?” imestas Ploompuu.

“Isegi suvevaheaegadel siin olles mäletan ma ainult inimeste tõsiseid nägusid. Miks see nii on? Tookord ma sellest aru ei saanud, sest olin veel laps, aga nüüd.... Tead, onu, täna õhtul, kus on meie raamatuklubi esimene kohtumine, mõtlen ma, et see võiks olla tore ja lõbus. Et me saaksime vabas õhustikus rääkida nendel teemadel, millest sa pühapäeviti oma jutlustes ei räägi. Noor naine sisenes lipsti,kõõki. Ploompuu silmad läksid imestusest suureks. Astrid kandis taas seljas männirohelist taljest sisseõmmeldud kleiti, mis tõi hästi esile ta peenikese piha.

Ploompuu ei öelnud midagi. Ta pani toidunõud kraanikaussi ja pesi need seal puhtaks. Sisemuses aga mõtles ta paljudele asjadele. Oli ju Astrid õhtu osas nii elevil. Jumala teed on teinekord imelikud, mõtles Ploompuu. Inimene teeb plaane ja Jumal naerab, nii oli ta vist kuulnud üht targemat õpetajat kunagi ütlemas. Raamatud, raamatuteks, aga tema vennatütär paistis olevat nagu avamata laegas. Noores naises oli nii palju positiivsust, produktiivsust elujõudu ja huvi, et Ploompuid tegi see isegi natuke kadedaks.

Kuid vaid natuke. Nüüd ootas ta huviga, mis õhtul saama hakkab.

Järgneb...

Rõõm pole mitte asjades, vaid meis.

Richard Wagner